

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΑΡΑΚΟΛΕ, ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Οι τρομεροί δηλητηριασται τῆς δάσεως Βίλμα.)

ΤΟ δηλητήριο εἶνε τὸ ὄπλο τῶν ἀδυνάτων! μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς φυλῆς ποῦ ἔμενε στὴν ὄσασι τῆς Βίλμα. Αὐτὸ το στέλιον τὰ καλὰ πνεύματα μὲ τὸ τὸ στόμα τῶν φειδιῶν σὲ μᾶς ποῦ εἴμαστε πιὸ λίγοι καὶ πιὸ ἀνίσχυροι ἀπὸ τὶς ἄλλες φυλὲς τοῦ ἀγγλικοῦ Σουδάν γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ νικᾶμε τοὺς ἐχθροὺς μας. Τὸ «Ζιντινουάρ», τὸ «Κιντεζαρανέ», τὸ «Τελλί», τὸ «Κᾶς-Κᾶς», τὸ «Νιορμέ», κ' ὅλα τ' ἄλλα φοβερὰ δηλητήρια εἶνε τὰ μοναδικὰ ὄπλα μας. Κάθε φορὰ ποῦ θὰ μεγαλώσῃ ἡ φυλὴ μας καὶ δὲν θὰ τὴν φτάνουν οὔτε τὰ τρόφιμα κ' ἡ τέντες τῆς δάσεως, ὅταν ἀρχίζουμε νὰ θρῖσκουμε τοὺς γυιοὺς τῆς ἐρήμου πεθαμένους ἀπὸ τὴν πείνα στὶς σκιᾶς τῶν φοινικίων, καταλαβαίνουμε ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κάνουμε ἕνα ταξίδι οἱ μάγοι μας καὶ νὰ γητέψουν τοὺς ἐχθροὺς μας!...

Κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σαρακολέ, μοῦ ἔδειξε πέρα πρὸς τὰ νότια τὴν ἀπέροντη καὶ ἐπικίνδυνη ἐρημία τῆς πυρακτωμένης ἄμμου.

Οἱ Σαρακολέ ἦταν μιὰ παράξενη κι' ἐγκληματικὴ φυλὴ μαύρων ποῦ ζοῦσε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη γιὰτὶ ἐμπορευόταν ὅλα τὰ ἀνατριχιαστικὰ δηλητήρια! Αὐτοὶ οἱ μαῦροι, ἐπὶ πολλὰς ἑκατοντάδες τώρα χρόνια, ἐξασκοῦσαν αὐτὴν τὴν τέχνη καὶ στέλναν σ' ὅλο τὸν κόσμον τὸ ἀπαίσιον ἐμπόρευμά των. Ἦταν οἱ πιὸ ἀπαίσιοι λαθρέμποροι, πιὸ χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἐμποροὺς τῶν σκλάβων καὶ τῶν ναρκωτικῶν. Κι' ὡστόσο, ποῖος θὰ τὸ πιστεῦσε, δὲν καταλαβαίναν πόσο ἐπικίνδυνον ἦταν αὐτὸ τὸ ἐμπόριόν τους καὶ πόσο καταστρεπτικόν. Τὸ μυστικὸ τῆς παρασκευῆς τῶν ἀνατριχιαστικῶν δηλητηριῶν πηγαινε ἀπὸ πατέρα σὲ γιοὺ κ' ἀποτελοῦσε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἰσχυρὰς καὶ αὐστηρὰ τηρούμενες παράδοξαι.

Τὰ παιδιὰ τῶν Σαρακολέ ἀπομικρὰ μάθαιναν νὰ μὴν ὑποχωροῦν μπροστὰ στὸν κίνδυνον καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται τοὺς δυνατοὺς ἐχθροὺς των.

— «Ὅταν δὲν μπορῆς, τοὺς ἔλεγμαν οἱ γονεῖς τους, νὰ σκοτώσῃς μὲ τὸ δόρυ σου, ὅταν ἡ ἀσπίδα σου δὲν σὲ προφυλάξῃ, τότε στέλνε στὸν ἐχθρὸ σου τὸν αἰῶνικον ὕπνον ποῦ εἶνε φυλαγμένος κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν φειδιῶν».

Οἱ Σαρακολέ εἶνε οἱ πιὸ παρὰδοξοὶ μὰ κ' οἱ πιὸ ἐκδικητικῶν μαῦροι τοῦ Σουδάν! Στὴ Δαχομῆκ ἔτυχε ν' ἀκούσω μερικὰς ἀπὸ τὶς πιὸ ἀνατριχιαστικὰς ἱστορίας των καὶ γι' αὐτὸ θέλησα νὰ τοὺς γνωρίσω καὶ νὰ μάθω τὰ ἔθιμά τους. Ξεκίνησα λοιπὸν μὲ τὸ καραβάνι μου, πέρασα στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Νίγκρως, προχώρησα ὡς τὴ λίμνη Τσάντ καὶ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ καὶ μαρτυρικὴ πορεία, ἔφθασα κατάκοπος στὴν ὄσασι τῆς Βίλμα στὴν καρδιά τῆς Σαχάρας.

Τὸ χωρὶν τῶν Σαρακολέ ἦταν μερικὲς πανάθλιες καλύβες ποῦ μιαιάζαν μ' ἀναποδογυρισμένα κοφίνια. Ὡστόσο αὐτοὶ οἱ μαῦροι φημιζόντουσαν γιὰ τὶς ὠμορφες γυναῖκες τους καὶ τὴν εὐγένειά τους. Ἦταν οἱ πιὸ ἔξυπνοι ἀπ' ὅλους τοὺς μαύρους τοῦ Σουδάν, ἀληθινοὶ σατανάδες ποῦ ὅλη τὴν ἐξυπνάδα τους τὴ μεταχειρίζοντουσαν γιὰ νὰ κάνουν τὸ κακόν. Πίστευαν ἄλλωστε ὅτι ὅσα περισσότερα ἐγκλήματα διαπράξουν, τόσο πιὸ ἀξιοὶ θὰ εἶνε νὰ πάρουν μιὰ καλὴ θέσι στὸ βασίλειον τῶν πνευμάτων.

Ὁ ἀρχηγὸς τους, ὁ περίφημος Νιορμέ, ποῦ ἦταν καὶ ὁ ἐφευρέτης τοῦ πιὸ ἀνατριχιαστικοῦ δηλητηρίου ποῦ ἔφερε τὸ ὄνομά του, μὲ δέχτηκε μ' ἕνα καχύποπτον χαμόγελο, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τὶς προθέσεις μου.

— Ἐρχεσαι, μοῦ εἶπε, ὡς ἐχθρὸς ἢ ὡς φίλος; Κι' ἂν ἔρχεσαι ὡς φίλος ποῦ εἶνε τὰ δῶρα σου;

Εἶπα στοὺς σκλάβους τοῦ κυραβανιοῦ νὰ φέρουν ἕνα μεγάλο κιβώτιον καὶ νὰ τ' ἀνοίξουν. Ὑστερα μὲ ἡγεμονικὴ μεγαλοπρέπεια προσέφερα στὸν Νιορμέ ἕνα σωρὸ ὠμορφοσκαλισμένα γυάλινα καὶ χρωματιστὰ δοχεῖα, θέργιες ἀλατιοῦ καὶ μπρούντζινους χαλκάδες γιὰ τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του. Τοῦ ἔδωσα ἀκόμη ἕνα ὄπλον καὶ μιὰ «ἄσκα» μου.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σαρακολέ ἔβγαλε τότε μιὰ ἄγρια κραυγὴ εὐχαριστήσεως. Αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἦταν σάν μιὰ αὐστηρὴ διαταγὴ. Ὅλοι οἱ ἐξαγριωμένοι πολεμισταὶ του ποῦ μᾶς εἶχαν περικυκλώσει καὶ μᾶς ἀπειλοῦσαν μὲ τὰ δηλητηριασμένα δόρατά τους, τραβήχτηκαν ἀμέσως σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι.

Ὁ Νιορμέ τότε μοῦ ἐδήλωσε:

— Μπορεῖς νὰ μεινῃς ὅσες μέρες θέλεις στὴ φυλὴ μου. Τίποτε δὲν θὰ σοῦ λείψῃ. Κι' ὅσα εἶνε τὰ δῶρα σου, τόσες γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ μου, θὰ σοῦ δώσω γιὰ νὰ σὲ περιποιηθοῦν.

Καὶ ἔφερε μπροστὰ μου ἕνα πλῆθος γυναικῶν, πολλὰς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἦταν ἀρκετὰ ὠμορφες καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ κύριός σας. Θὰ τὸν διασκεδάσετε στὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεώς του καὶ θὰ πηγαίνετε στὸ δάσος νὰ κυνηγᾶτε φειδία γιὰ λογαριασμό του!

Ἀνατριχίασα. Αὐτὰ τὰ δηλητηριώδη φειδία ποῦ θὰ μοῦ κουβαλοῦσαν ἡ «γυναῖκες» μου, ἀρχισαν νὰ μ' ἀνησυχοῦν ἀπὸ τῶρα.

— Μὴ φοβᾶσαι, μοῦ εἶπε ὁ Νιορμέ. Ἡ γυναῖκες ξέρουν τὴν τέχνη νὰ τοὺς θγάζουν τὸ δηλητήριο.

— Καὶ πῶς τὰ τσακώνουν; ρώτησα μὲ φρίκη.

— Μόλις ὄγῃ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας, πηγαίνουν καὶ κρύβονται πάνω στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων. Ὑστερα ἀρχίζουν νὰ μιμοῦνται τὸ σφύριγμα τῶν φειδιῶν καὶ νὰ τὰ καλοῦν. Ἐκεῖνα τότε πλησιάζουν στὸ δέντρο, ἀνεβαίνουν στὸν κορμό του καὶ μόλις ἰδοῦν τὶς γυναῖκες, πεινασμένα ὅπως εἶνε, ἐτοιμάζονται νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν γεμίζοντας τοὺς ἀδένας τους μὲ δηλητήριο. Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἡ γυναῖκες μὲ μιὰ θηλειὰ τοὺς μαγκώνουν τὸ κεφάλι καὶ τὰ κρεμοῦν ἀπὸ τὰ κλαδιά. Μάταια τὰ φειδία χτυπιοῦνται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν. Ἡ γυναῖκες, ὅταν τελειώσουν αὐτὴ τὴ δουλειὰ, ἔρχονται στὶς τέντες γιὰ νὰ ξυπνήσουν τοὺς ἀνδρες των. Ἐκεῖνοι τότε μὲ τὸ παράξενο σφύριγμά τους μαγνητίζουν τὰ φειδία, τὰ ἡμερεύουν καὶ τὰ ἀναγκάζουν μόλις τὰ λύσουν ἀπὸ τὶς θηλειᾶς νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν στὴν ὄσασι!

Ἐτυχε ἔπειτα ἀπὸ λίγο νὰ ἰδῶ ἕνα τέτοιο μάγεμα φειδιῶν. Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ παράδοξον κι' ἀνατριχιαστικόν. Τὰ τεράστια φειδία ἀκολουθοῦν τοὺς γητευτὰς των, ὅπως τὰ πρόβατα τῶν τσοπάνη!

— Ὅταν οἱ γητευταὶ τῶν φειδιῶν φτάσουν στὴν ὄσασι, συνέχισε ὁ Νιορμέ, τότε μαζεύουν ὅλ' αὐτὰ τὰ γητεμένα φειδία σὲ μιὰ καλύβη κι' ἀπὸ ἕνα-ἕνα τοὺς θγάζουν τὸ δηλητήριο!

— Κι' αὐτὸ τὸ δηλητήριο εἶνε πάντα θανατηφόρον; ρώτησα τὸν ἀρχηγὸ τῶν Σαρακολέ.

Ὁ Νιορμέ γιὰ νὰ μ' ἀποδείξῃ τὴν δραστηκότητα αὐτῶν τῶν δηλητηριῶν, διέταξε καὶ τοῦ φέραν κάτι παράδοξα δοχεῖα. Ἐπειτα φώνηξε ἕνα σκλάβον του, θούτηξε μέσα στὸ δηλητήριο τὴ λόγχη του καὶ τὸν κτύπησε στὸ στήθος. Ὁ σκλάβος κυλίστηκε καταγῆς σάν κεραυνόπληκτος.

Τὸ δεύτερον δηλητήριο, τὸ «Ζιντινουάρ», ποῦ τὸ δοκίμασε σ' ἕνα ἄλλο σκλάβον δὲν ἔφερε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα. Τὸν ἔκανε νὰ σπαράξῃ ὥρες πολλὰς μπροστὰ στὰ πόδια μας, νὰ βογγᾷ καὶ νὰ θγάξῃ ματωμένους ἀφρούς. Τέλος πέθανε κι' ἐκεῖνος.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Τὸν ἔκανε νὰ σπαράξῃ καὶ νὰ βογγᾷ...

Ο ΘΡΗΝΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 27)

τὸ Τσερέσοβο, γιατί έχουμε πληροφορίες, ὅτι Βούλγαροι ληστές εἰσήλθον εἰς τὸ εὐαφὸς μας».

- Γιωργούλα, ἐτοιμάσου, ἐψώναξεν ἐλοχαγός.
- Ἄμάν, κύρ λουχαέ!... Λαμπροήμερα!... Ἴι εἶν' αὐτό!... Ἄσε νὰ φάμε πρώτα.
- Τὸν γυλιὸ εἶπα καὶ δρόμο.
- Καὶ τ' ἀρνί!...
- Ὑπηρεσία... Γρήγορα!
- Ἐνὰ μιζέ, κύρ λουχαγέ!...
- Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα!
- Ἐνὰ μιζιδάκιον μονάχα!
- Βρὲ γιὰ κὺτταξε ἐκεῖ τὸν ἀπειθῆ!...
- Θὰ πιθάνου, οὐ μαύρους κι' οὐ κουρούν'ς, κύρ λουχαέ!...
- Τράβα, ἔφαγες ὅ,τι ἔφαγες.
- Νὰ πάρω καὶ τ'ν ἄλλη πλάτη, κάνε!
- Ὅχι εἶνε ἀψητη...
- Θὰ τὴν ξηγήσου κιόλας, κύρ λουχία!
- Μᾶς τὴν ξηγήσες καὶ μᾶς πρόκοφες, ἔλα, δρόμο τώρα, εἶτα. Δίνε του!...

Τὸ ἀπόσπασμα ἐτράβηξε καὶ χώθηκε στὸ κοντινὸ τὸ δάσος. Στρίβοντας ὁ Γιωργούλας, γύρισε καὶ ἔρριξε μιὰ θλιβερὴ καὶ πικραμένη ἀποχαιρετιστήριον ματιὰ στοὺς ὀβελίας. Κι' ἐπειτα, γύρισε καὶ χάθηκε μέσα στῶν δένδρων τῆ σκιά. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ δάσους καὶ ἀπὸ τὶς σκιὰς ποὺ σβύνανε τοῦ ἀπυσπᾶσματος τὰ θήματα, ἀκούστηκε ἕνας ἀναστεναγμὸς θαθὺς ποὺ γέμισε τὴ φύσιν καὶ ἐπειτα ἕνα ρουμελιώτικο τραγοῦδι σὰν παράπονο, ἕνα τραγοῦδι, δὲν ἦταν, θαρρεῖς, τραγοῦδι, ἕνα τραγοῦδι - θρήνος:

Ὅσο δὲν κλαῖτε χωρὲς καὶ χωριά,
δὲν κλαῖτε βιλαέτια... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΠΛΑΝΟΥΔΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΩΣ...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

γιὰ μένα! ἀπὸ τὰ ματῖα μου κυλοῦσαν θερμὰ δάκρυα. Μὰ ἦταν δυνατόν; Ἦταν δυνατόν;...

Κατόπιν, πῆγα καὶ τηλεγράφησα στὸν ἐκδότη μου, δηλαδὴ στὸν ἐκδότη τῆς «Εὐρώπης». Ἦν ἄλλη ἡμέρα ἔλαθα 420 φράγκα, ὡς συγγραφικὰ δικαιώματα τῆς ἀρχῆς τῆς «Κυρας Κυραλίνας» ποὺ εἶχε δημοσιευθῆ στὸ τεῦχος τῆς «Εὐρώπης» τῆς 15ης Αὐγούστου — 15ης Σεπτεμβρίου 1923!...

Ἦν νύχτα, ἀρρώστησα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ εὐτυχία μου. Δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὡς τὰ ἐξημερώματα. Καθὼς ἤμουν ξαπλωμένος, πάνω σ' ἕναν παλιὸ καναπέ, ἔσφιγγα τὴν καρδιά μου, τὸν καλύτερο φίλο μου καὶ τὸν χειρότερο ἐχθρό μου:

— Τί θὰ γίνῃ τώρα; ψιθύριζα. Τί θὰ γίνῃ; Που θὰ πάμε; Που μποροῦμε νὰ πάμε;

Δὲν ἐπήγαμε πουθενά. Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀλλάξε ἡ ζωὴ μου. Κι' ἀπὸ πλανόδιος φωτογράφος ἐγίνα συγγραφεύς...

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 25)

λιεργητῆ τους. Ἠρόπεροι ὅμως, κι' ὕστερα ἀπὸ ἀκαταπόνητες προσπάθειες τοῦ κ. Σουάν, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κόπων τοῦ ξεπέρασε κάθε προσδοκία: Ἦ πατάτες τοῦ ὑπῆρξαν τεράστιες σὲ ὄγκο καὶ θαυμάσιες σὲ ποιότητα καὶ νοστιμάδα!

Μιὰ ἀπὸ τὶς πατάτες αὐτῆς, τὴν ὁποία ὄλεπετε φορτωμένη στὸν ὄμο τοῦ τυχεροῦ καλλιεργητοῦ τῆς, στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας, ὑπῆρξε ἀληθινὸ θαῦμα: εἶχε μῆκος 80 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, πλάτος 45 ἑκατοστῶν (μισοῦ μέτρου σχεδόν) καὶ ζύγιζε... τριανταπέντε (ἀριθ. 35) ὀλόκληρες ὀκάδες!

Ὁ κ. Σουάν, κρατᾷ προσωρινῶς μυστικὴ τὴ μέθοδο τῆς καλλιέργειας του. Γρήγορα ὅμως θὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ τότε... χαρὰ στοὺς πατατοφάγους!

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 19)

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγες μέρες λοιπὸν, καθὼς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα, ξέσπασε ξαφνικὰ σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο.

— Νὰ κάτι ποὺ σ' ἐνδιαφέρει, τῆς φώναξε, ἐσένα, ποὺ τρελαίνεσαι γιὰ τὶς σταυρωτὲς λέξεις. Νά, ἀκουσε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀγγελία ποὺ θρῆκα τυχαίως ἐδῶ πέρα: «Κύριοι, λῦται τῶν σταυρωτῶν λέξεων, ἀν δυσκολεύεσθε σὲ τίποτε, τηλεφωνήστε στὸν κ. Λούξ: «Βαγράμ» 89 — 99. Αἱ κυρίαὶ ἀποκλείονται». Ἐ, τώρα, πρέπει νὰ παραδεχθῆς ὅτι ὑπάρχουν παραπολλοὶ τρελλοὶ στὸν κόσμο!...

Ἦ Μαίρη ὅμως δὲν θρῆκε τόσο ἀστεία αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀγγελία, γιατί τὴν ἔξερε. Αὐτὴ, ἀπὸ ζήλεια, εἶχε ὑπεργορεύσει τὴν ἀνταξί τῆς στὸν ἀγαπημένο τῆς Ραυμόνδο Πραβιέ....

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΜΕΛΛΟΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 10)

Γερμανῶν ἐναντίον τῆς. Ἦ δυναστεία κι' ὁ θρόνος τῶν Ρωμανῶν σωριάστηκαν σὲ ἐραίπια, ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ ἐπανάστασι τῶν Μπολσεβίκων...

Κι' ὁ ἀτυχῆς τσάρος μὲ ὀλόκληρη τὴν οἰκογένειά του, θύματα ἀθῶα του ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, τουφεκίστηκαν στὸ Αἰκατερινουγράδ ἀπ' τοὺς ἐπαναστάτες!

— Τὸ δικό σας μέλλον, γιατί δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ προβλέψετε μὲ τὴ χειρομαντεία; μὲ ρώτησε κάποτε μισοειρωνικά, ὁ διάσημος ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου Ντούγκλας Φαίρμπανκς, πατηρ. Ἰήπως ἐφαρμόζεται καὶ σὲ σᾶς, τὸ ρητὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Ἄλλους ἔσωσες ἑαυτὸν οὐ δύνασαι σῶσαι»;

Κι' ἐγώ, χαμογελῶντας θλιβερὰ, ἔδειξα στὸν πνευματώδη κινηματογράφου ἀστέρα καὶ τὶς δύο παλάμες μου, λέγοντάς του:

— Εἶμαι τέλειος ἴσως χειρομάντις γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ σιωπῶ ἀναγκαστικὰ σὰν ψάρι, προκειμένου γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου... Καθὼς βλέπετε, ἡ γραμμὲς τῶν παλαμῶν μου εἶνε τελείως παραμορφωμένες... Δὲν μπορῶ καθόλου, νὰ τὶς διαβάσω... Παραμορφώθηκαν δὲ ἔτσι, ὅταν ἤμουν ἀκόμη μικρὸ παιδί, ἐξ αἰτίας τῆς μανίας ποὺ εἶχα νά... κωπηλατῶ σὲ θάρκες, ἐπὶ ὀλόκληρες ὥρες κάθε μέρα!

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΑΟΥΜΠΕΡΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 18)

Μιὰ ἀχτίνα εἶχε φωτίσει τὸ μυαλό του. Ἦταν θέβαιος περὶ ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸ σκοτεινὸ μυστήριον τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Μόρισσον. Ὁ αἰχὺς αὐτοῦ ἀνυρῶπος ἦταν ἀβῶς.

Τώρα ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἄφρις νὰ οἰστάσῃ ἐπισκέφθῃκε αὐτὸν τὸν περιεργὸ δόκτορα ἰαουμπερν καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπαίσια πράξι του. Ἐκείνον τὸν καιρὸ ὁ Τάουμπερν ἔκανε διάφορα πειράματα ὑπνωτισμοῦ. Ὑπέβαλε λοιπὸν στὸν Μόρισσον νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του ὕστερα ἀκριβῶς ἀπὸ δέκα χρόνια. Ἐτοί κανεὶς ἀσφαλῶς δὲν ἔα τὸν ὑποπτευόταν, ἐνῶ αὐτὸς θὰ ἔβλεπε ἂν εἶχε ἐπιτύχει κι' αὐτὸ τὸ πείραμά του. Καὶ πράγματι, τὸ εἶχε κατορθώσει. Ὁ Μόρισσον ὅμως εἶχε ἰσχυρὸ μνημονικὸ καὶ θυμῆθηκε τὴν φωνὴν τοῦ ἐγκληματικοῦ καθηγητοῦ. Κι' ἔτσι, χάρις σ' αὐτό, ὁ ἀτυχὸς Τζάκ γλυτώσε τὴν καταδίκη σὲ θάνατο καὶ κλεισθῆκε σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινικὴ γιὰ νὰ θεραπευθῆ τελείως ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ σατανικοῦ δόκτορος.

Ὅσο γιὰ τὸν ἰατροδικαστὴ Ἐντμοντ Κόρνελυ, αὐτὸς ἐσημείωσε ἄλλη μιὰ ἐπιτυχία στὶς ἐπιστημονικὲς ἐρευνῆς του.

ΣΑΡΑΚΟΛΕ, ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 36)

— Μ' αὐτὸ τὸ ὀηλητήριον, τιμωροῦμε τοὺς ἐχθρούς μας! μοῦ ἐξήγησε ὁ Νιορμέ. Ὅσο τώρα γιὰ τὸ «ἰντεζαρνε» καὶ τὸ «τε...» ἰσοῦ τ' ἀποτελέσματά τους.

Καὶ κάρφωσε τὸ δηλητηριασμένο δόρυ του σὲ δύο ἄλλους σκλάβους ποὺ δὲν ἔδειχναν καθόλου νὰ φοβῶνται γιατί θὰ πέθαιναν. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἀρχισε νὰ φουσκῶν ὡς μπαλλόνι καὶ νὰ παραμορφώνεται ὡς τὴν ὥρα ποὺ τὸν ὤρηκε ὁ θάνατος. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον παρουσίασε τὸ πῖο φρικιαστικὸ θέαμα ποὺ εἶδα ποτὲ στὴ ζωὴ μου. Ὅλες τρυφὴ καὶ σὰρκες ἐεκόλλησαν ἀπὸ τὰ κόκκαλά του καὶ μετεβλήθη σ' ἕναν ἀπῶσιον σκελετό!

Ὁμολογῶ ὅτι πῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα!

Εὐχαρίστησα λοιπὸν τὸν Νιορμέ γιὰ τὰ δῶρα του καὶ πῆγα νὰ ξεκουρασθῶ στὴ σκηνή μου. Ἦ «γυναίκες» μου ὅμως μὲ τρώμαζαν μὲ τὶς διαπεραστικὲς καὶ χαρούμενες φωνῆς τους καὶ μὲ τὰ ἐφιαλτικὰ τραγοῦδιά τους. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι θρισκόμουν στὴν Κόλασι κι' ὅτι ἤμουν τριγυρισμένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ σατανάδες.

Ὅσοτὸσο στὴ φυλὴ τοῦ Νιορμέ εἶχα τὸ κουράγιο νὰ μείνω σωστὲς δέκα μέρες καὶ νὰ μάθω νὰ μὴ φοβάμαι τὰ φεῖδια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μοῦ ὑδύθηκε ἐπίσης ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθῆσω ἕναν πόλεμον τῶν Σαρακολέ. Ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ παράδοξος. Μόλις ἔμαθαν ὅτι ἡ φυλὴ τῶν Γυλφαρέ ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ, γλύστρησαν τὴ νύχτα κοντὰ στὰ πηγάδια τῆς δάσεως τῶν καὶ δηλητηρίασαν τὸ νερό. Ὅλα τὰ ζῶα καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γυλφαρέ πέθαιναν φυσικὰ μὲ φριχτοὺς πόνους. Κι' ὅπως ἦταν δεισιδαίμονες ἐνόμισαν ὅτι τὰ πνεύματα ἤθελαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ κάνουν αὐτὸν τὸν πόλεμον καὶ δὲν ἐπέτεθον ἐναντίον τῶν Σαρακολέ. Μὰ δὲν ἀργήσαν φυσικὰ νὰ ἐξολοθρευθοῦν, πίνοντας τὸ δηλητηριασμένο νερό τῆς δάσεως τῶν. Κι' ἔτσι ὁ Νιορμέ ἐγίνε κύριος κι' αὐτῆς ἀκόμη τῆς δάσεως τοῦ Σουδάν χάρις στὰ τρομερὰ δηλητηρία τῶν προγόνων του.

Οἱ Σαρακολέ, καθὼς καταλαβαίνετε, εἶνε οἱ ἐγκληματῖαι τῆς ἐρήμου. Μὰ οἱ Ἄγγλοι δὲν μποροῦν νὰ τοὺς κάνουν τίποτε, γιατί ζοῦν στὴν καρδιά τῆς Ἀφρικῆς καὶ δὲν προδίδουν ποτὲ τ' ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα τῶν.